

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **G. C.** pre zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. (ďalej len „Tr. zák.“), prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. mája 2012 v Bratislave dovolanie obvineného **G. C.** proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 1. júna 2010, sp. zn. 1 To/8/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **G. C.** **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno rozsudkom z 21. januára 2010, sp. zn. 2 T 71/2006, uznal obvineného **G. C.** za vinného zo zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

obvinený **G. C.** spoločne s doposiaľ nestotožnenou osobou dňa 14. januára 2006 v čase okolo 20.45 hodiny v Komárne na Ulici Petöfihö na chodníku pri pohostinstve **LENA** pristúpil k tam stojacemu poškodenému **L. V.** pod zámienkou, že si od poškodeného vypýtajú cigaretu, pričom doposiaľ nestotožnená osoba zozadu chytila ľavú ruku poškodeného a obvinený **G. C.** poškodeného udrel päťou do brucha, následkom ktorého úderu sa poškodený mierne zohol dopredu, pričom obvinený **G. C.** spolu s doposiaľ nestotožnenou osobou mu prehľadali vrecká, z ľavého vrecka nohavíc poškodenému odcudzili peňaženku čiernej farby s nápisom **BOSS**, v ktorej mal 1 ks občiansky preukaz na meno **L. V.**, 1 ks bankomatovú kartu Slovenskej sporiteľne, a.s., 1 ks preukaz poistenca Všeobecnej zdravotnej poisťovne a peňažnú hotovosť vo výške

3.600,- Sk, z ľavej ruky mu strhli náramkové hodiny značky Rena, následne poškodenému odcudzili aj igelitovú tašku zavesenú na kormidle jeho bicykla, v ktorej mal poškodený nákup, a to 1 ks fľaše masti, 1 ks ananás, 2 kg zemiakov, 1 ks jahodový kompót, výplatné pásky vystavené na meno L. V., 2 ks potvrdenia Slovenskej sporiteľne, a.s. s PIN kódom bankomatovej karty vystavené na meno L. V., 2 ks fotografie, 1 ks zmluvy o spotrebiteľskom úvere spoločnosti Provident Financial, a.s. vystavenej na meno L. V., tikety KENO a LOTTO, 1 ks karty s uvedením čísla účtu Slovenskej sporiteľne, a.s. pobočka Komárno a 4 ks rôznych šekov vystavených na meno I. M., čím poškodenému odcudzením vecí spôsobili majetkovú škodu vo výške 4.650,- Sk (čo je 154,35 EUR), pričom k zraneniu poškodeného nedošlo,

hoci obvinený G. C. bol:

- 1/ rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 22. apríla 1993, sp. zn. 1T/103/1992 ako obzvlášť nebezpečný recidivista právoplatne odsúdený za trestný čin pokusu ublíženia na zdraví podľa § 8 odsek 1 k § 222 odsek 1, § 41 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest vykonal dňa 12. septembra 2002,
- 2/ rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 14. mája 1992, sp. zn. 3T/77/1991 ako obzvlášť nebezpečný recidivista právoplatne odsúdený za trestný čin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 234 odsek 1, § 41 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, ktorý trest aj vykonal a
- 3/ rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 13. februára 1986, sp. zn. 2T/11/1986 ako obzvlášť nebezpečný recidivista právoplatne odsúdený za trestný čin znásilnenia podľa § 41 písmeno a), písmeno b), § 241 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a trestný čin vydierania podľa § 235 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, z ktorého výkonu bol podmienienečne prepustený rozhodnutím Okresného súdu Levice zo dňa 11. apríla 1991.

Okresný súd Komárno (ďalej tiež „okresný súd“) ho za to odsúdil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov a podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. ho okresný súd pre výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Komárno z 30. júna 2009, sp. zn. 2T 34/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Ďalej okresný súd obvineného G. C. podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal titulom náhrady škody zaplatiť poškodenému L. V., bytom K., H. č. X. (ďalej len „poškodený“), škodu v sume 152,69 Eur (4.600,- Sk).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku o vine a treste iba obvinený G. C.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 1. júna 2010, sp. zn. 3To/8/2010, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného G. C. ako nedôvodné zamietol.

Obvinený G. C. podal proti vyššie citovanému uzneseniu dovolanie. Podal ho na Okresný súd Komárno 22. júla 2011 pôvodne sám a neskôr dovolanie doplnil aj prostredníctvom súdom ustanovenej obhajkyne JUDr. Eleny Vavříkovej.

V dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Argumentoval tým, že skutok nespáchal, že ani nazhromaždené dôkazy nepreukazujú, že by sa igelitovej tašky s vecami poškodeného zmocnil násilím. Pravdou je, že on igelitovú tašku s vecami poškodeného našiel. Zdôraznil, že pri osobnej prehliadke príslušníkmi PZ krátko po čine u neho neboli nájdené ani peniaze, ani hodinky. Poškodený si ho musel s niekým pomýliť. Z dokazovania vyplynulo, že v čase skutku bol poškodený pod silným vplyvom alkoholu. Obvinený G. C. ďalej namietal, že ho poškodený opoznal len zo „starej“ fotografie, lebo na nej bol obvinený G. C. odfotografovaný vo veku 40 rokov. Ďalej namietal, že nebola vykonaná rekognícia, ani konfrontácia. Na základe uvedeného obvinený G. C. dospel k záveru, že súdy jeho konanie nesprávne právne posúdili, keď nanajvýš ho

mohli uznať za vinného z prečinu zatajenia veci podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., v žiadnom prípade nie zo zločinu lúpeže.

Obvinený G. C. preto v petite dovolania navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že bol porušený zákon v ustanovení § 188 ods. 1 Tr. zák. a aby zrušil uznesenie Krajského súdu v Nitre z 1. júna 2010, sp. zn. 1To/8/2010 a rozsudok Okresného súdu Komárno z 21. januára 2010, sp. zn. 2T 71/2006 a to podľa § 386 ods. 2 Tr. por. a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Komárno, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu okresného súdu v zmysle § 376 Tr. por. zaslal rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, spolu s výzvou, aby sa k nemu v určenej lehote vyjadrili.

Vyjadrila sa iba okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno, ktorá navrhla dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť. Uviedla, že podľa jej názoru sú obe rozhodnutia súdov založené na správnom a úplnom zistení skutkového stavu a i právna kvalifikácia skutku ako zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Tr. zák. je správna. Rovnako správne podľa jej názoru bol s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. uložený aj trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Spisový materiál Okresného súdu Komárno spolu s dovolaním obvineného G. C. bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 30. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného G. C. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom súdom ustanovenej obhajkyne (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.), ale zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) úvodom opäť pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

V posudzovanej trestnej veci obvinený G. C. uplatnil dôvod dovolania uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. g/ Tr. por. nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti (§ 371 ods. 4 veta prvá Tr. por.).

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť, že tento je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako aj pri ukladaní trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi (§ 47 ods. 2 Tr. zák.). Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

Naopak, z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z obsahu dovolania obvineného G. C. je evidentné, že tento všetky svoje dovolacie námietky nasmeroval výlučne do roviny skutkových zistení, keď v dovolaní spochybňoval súdmi ustálený skutkový stav poukazujúc pritom na rozsah vykonaného dokazovania (*námietka, že nebola vykonaná ani rekognícia, ani konfrontácia*), ako aj na samotné hodnotenie dôkazov súdmi oboch stupňov (*námietky, že poškodený sa pri fotorekognícii zmýlil, lebo bola použitá stará fotka, na ktorej obvinený vyzeral inak - mladšie alebo, že výpoveď poškodeného je nedôveryhodná, lebo poškodený bol v čase skutku značne opitý a tak si nemôže nič pamätať*). Obvinený G. C. následne v dovolaní predostieral vlastnú verziu skutkového deja založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov (*tvrdiac, že igelitovú tašku s vecami poškodeného našiel, nezmocnil sa jej násilím*). V súvislosti s týmito dovolacími námietkami je nutné podotknúť, že obvinený G. C. v dovolaní v podstate len zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu, ktorú uplatnil aj v odvolacom konaní, pričom z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento súd sa ňou zaoberal a náležitým spôsobom sa s ňou vyrovnal.

Dovolací súd posudzujúc v kontexte vyššie uvedeného teoretického výkladu obsah dovolacích námietok obvineného G. C. konštatuje, že jeho námietky sú výlučne skutkového charakteru, ktoré stoja zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. To platí aj pre námietku „posúdenia skutku nanajvyš ako prečinu zatajania vecí“, lebo aj túto, na prvý pohľad právnu námietku, obvinený G. C. primárne založil na iných ako súdmi oboch stupňov ustálených skutkových zisteniach, pričom až následne, na podklade vlastnej verzie skutkového deja, sa domáhal zmeny právnej kvalifikácie skutku zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. na prečin zatajania vecí podľa § 236 ods. 1 Tr. zák. To ale v dovolacom konaní, z dôvodu viazanosti dovolacieho súdu skutkovými zisteniami súdov nižších stupňov, nie je možné.

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 20 Tr. zák., ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že skutok popísaný v skutkovej vete výroku rozsudku okresného súdu, bol správne právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., keďže obvinený G. C. spolu s doposiaľ nestotožnenou osobou použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzích vecí, konkrétne tých, ktoré mal poškodený L. V. v kritickom čase pri sebe.

V dovolacom konaní platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a právnych záverov konštatuje, že v trestnej veci obvineného G. C. dôvod dovolania upravený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. evidentne splnený nie je, preto s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. mája 2012

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Véghová